

Святы Айцец Бэнэдыкт XVI падчас свайго Пантыфікату напісаў тры энцыклікі, дзве адгартацыі, вялікую колькасць пасланняў і іншых дакументаў. 18 кастрычніка 2010 г., у свята св. Лукі-евангеліста, выйшаў у свет яго “Ліст да семінарыстаў”. Гэтае пасланне складаецца з сямі пунктаў. Яно сведчыць пра вялікі клопат Пятра нашых часоў пра тых, хто падрыхтоўваецца да святарскай паслугі. Папа, звяртаючыся да будучых святароў, бачыць у іх будучыню Касцёла. Таму ён хоча іх павучыць, як трэба жыць падчас вучобы ў семінарыі і звяртае ўвагу на тое, якімі павінны быць адукацыя і выхаванне аюмнаў, будучых святароў. З самага пачатку паслання Бэнэдыкт XVI прыводзіць асабістыя ўспаміны з часоў Другой сусветнай вайны: “У снежні 1944 г., калі я быў прызваны на воінскую службу, камандзір спытаў кожнага з нас, якую прафесію мы хацелі б мець у будучым. А адказаў, што хацеў бы стаць каталіцкім святаром. Лейтэнант адказаў: “А таму Вы павінны пашукаць сабе штосьці іншае. У новай Германіі ўжо не патрэбны ксяндзы”. Святы Айцец падкрэслівае, што нягледзячы на памылковае меркаванне многіх людзей, што святарства не з’яўляецца “прафесіяй” будучага, рэчаіснасць ёсць іншая. Людзі патрабуюць Бога нават у XXI ст. Таму слушнымі здаюцца словы Папы, скіраваныя да тых, якія “наsupерак гэтым агаворкам і поглядам” паступілі вучыцца ў семінарыю: “Добра Вы зрабілі”.

† Бэнэдыкт XVI называе семінарыю “супольнасцю ў дарозе”. Неабходнасць “супольнасці вучняў” для таго, каб стаць добрым святаром, выплывае з факта ўстанаўлення Касцёла як супольнасці членаў, аб’яднаных з Хрыстом, паміж сабой і выбару 12 апосталаў. “Нельга станавіцца святаром у адзіночку”, бо той, хто хоча служыць Касцёлу, павінен заўважыць таксама яго агульнае значэнне.

Далей Святы Айцец, азіраючыся на свае семінарыяныя гады, прадстаўляе, як павінны выглядаць адукацыя і выхаванне аюмнаў. Прытым ён асноўваецца на падзеле адукацыі і выхавання да святарства Другім Ватыканскім Саборам.

Тры першыя пункты свайго паслання Папа прысвяціў выхаванню духа, тым самым ставячы яго на першае месца ў адукацыі і выхаванні святарства. Ксёндз павінен быць “Божым чалавекам” ці тым, які штодзённа падтрымлівае сувязі з Богам у Езусе Хрысце. Святар “з’яўляецца веснікам Бога паміж людзьмі” ці тым, які абвешчае словы свайго Пана. Ён з’яўляецца таксама “будаўнічым” адзінства ў Касцёле, чэрпаючы моц ад Святога Духа, віноўніка адзінства.

“Цэнтрам нашай сувязі з Богам і фарміравання нашага жыцця з’яўляецца Эўхарыстыя”, - піша Папа. Езус Хрыстус прысутнічае пад постацямі хлеба і віна, з’яўляецца “ежай”

нашага жыцця. Таму важнай справай з'яўляецца ўнутраны ўдзел кожнага аюмна ва Ёухарыстычнай літургіі, бо дзякуючы гэтаму адбываецца асабістае спатканне з Ім.

Асобна Святы Айцец разважае пра сакрамэнт пакаяння. Святы Ян Марыя Віянэй, пробашч з Арс, калісьці так сказаў тым, якія думалі, што няма сэнсу ісці спавядацца і прасіць аб прабачэнні за грахі, бо і так пападуць у тыя ж самыя грахі: “Сам Бог забывае пра гэты момант у нашых заўтрашніх грахах, каб даць Вам ласку сёння”. Гэтым прыкладам Наступнік св. Пятра акцэнтуюе ўвагу на тым, што Бог аказвае міласэрнасць кожнаму, хто прызнаецца перад ім у сваіх грахах. Сакрамэнт пакаяння вучыць “глядзець на сябе з Божлага пункта погляду”, прымушае да добрасумленнасці, вядзе да пакоры. Дзякуючы гэтым цнотам хрысціянін можа таксама прабачаць іншым.

Гаворачы пра душпастырскае выхаванне і адукацыю, Бэнэдыкт XVI робіць уражлівымі клерыкаў на народную пабожнасць. Хоць яна часта кіруецца да ірацыянальнасці, павярхоўнасці, аднак, нельга яе цалкам выключаць. Дзякуючы гэтай форме пабожнасці “вера стала цэлам і крывёй”. Яна таксама здзяйсняе, што мы самі становімся сапраўдным Божым людям.

“Час семінарыі з'яўляецца перш за ўсё парой навучання”. Папа заахвочвае будучых святароў да вучобы з запалам і адначасова перасцерагае перад прагматычным пытаннем: “Ці гэта мне паслужыць у далейшым?” У інтэлектуальных адукацыі і выхаванні ідзе размова перш за ўсё аб “пазнанні і зразуменні ўнутранай структуры веры ў яе цэласнасці так, каб яна стала адказам на пытанні людзей”. Далей Святы Айцец называе паасобныя галіны тэалагічных і філасофскіх ведаў, падкрэсліваючы вартасць кожнай з іх. Не без значэння з'яўляецца таксама “укараненне тэалогіі ў жывой супольнасці Касцёла”, каб пазнаваная семінарыстамі тэалогія не стала “зборам розных дысцыплін без унутранага адзінства”.

У якасці апошняга роду адукацыі і выхавання Папа называе чалавечую сталасць. Святар павінен быць непадзельны душой і цэлам. Тэалагічныя цноты павінны ў ім злучацца з галоўнымі цнотамі. Тут таксама ўпісваецца “цэласнасць сексуальнасці ва ўсёй індывідуальнасці”. Бэнэдыкт XVI з болей піша пра амаральныя выпадкі сексуальных злоўжыванняў у дачыненні да дзяцей і моладзі. “Аднак злоўжыванне, якое трэба глыбока асудзіць, не можа падарваць аўтарытэт святарскай місіі, якая застаецца вялікай і чыстай”. Нам вядомы пераконваючыя прыклады святароў, якія сваёй паставай даюць зразумець, што можна жыць і станавіцца святым у цэлібаце г.зн. у халасцяцкім стане. Таму, распазнаючы сваю прызначэнне, падчас адукацыі і выхавання ў семінарыі аюмны павінны старанна вывучаць сябе і паддавацца ачышчэнню цераз Хрыста.

На заканчэнне паслання Святы Айцец зазначае, што духоўнасць кандыдатаў да святарства з'яўляецца звычайна рознай, бо рознымі ёсць пачаткі святарскага паклікання. Тым не менш у пасланні была падкрэслена значная роля адзінства, чаму павінна служыць семінарыя, “супольнасць у дарозе, якая выходзіць па-за розныя формы духоўнасці”.

Бэнэдыкт XVI, адрасуючы гэты ліст семінарыстам, напамінае ў ім, што “ёсць сэнс у тым, каб стаць святаром: свет патрабуе ксяндзоў, пастыраў сёння заўтра і заўжды, пакуль існуе”. Адначасова ён акцэнтуюе ўвагу на важнай думцы: людзі патрабуюць святых ксяндзоў, якія будуць у Духу і Праўдзе служыць Богу і Яго Касцёлу. Таму давайце будзем маліцца за святасць для нашых ксяндзоў, за новае прызначэнне да службы ля Панскага алтара, як і за аюмнаў ва ўсім свеце, каб яны маглі добра прачытаць сваё прызначэнне, яго прыняць і рэалізаваць у жыцці.